

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο πεθερός του Αυτοκράτορος και ο χρυσοχόος

‘Ο πρό 45 ετών περίπου άποθανών δούξ Μαξιμιλιανός της Βαυαρίας, πατήρ της τέως αυτοκρατειρας της Αυστρίας, διεκρίνετο γιά την άπλότητά του και την καλοσύνη του.

‘Ετυχε κάποτε να ταξιδεύη άπ’ τόν Μόναχο στη Βιέννη μέσα σε μία κοινή σιδηροδρομική άμαξα πρώτης θέσεως. Συνταξίδευε δε μαζί του και κάποιος ταξιδιώτης, ό οποίος μη γνωρίζοντας τόν δούκα άρχισε μαζί του αδιάκριτο κουβεντολόι :

- Πηγαίνετε στη Βιέννην, κύριε ; τόν ρώτησε.
- Μάλιστα, απήντησεν ό δούξ.
- Κι’ εγώ, εκεί πάω και δε βλέπω την ώρα να φτάσω. ‘Εχω πολύ καιρό να δω τά παιδιά μου.
- Αυτό θα πη πως είσθε καλός πατέρας, έλεεν ό δούξ.
- ‘Αχ ναί, κύριε... ‘Η εργασίες ύμους μ’ αναγκάζουν να λείπω άπό τόν σπίτι συχνά. Είμαι, βλέπετε, χρυσοχόος...

Και ό φλύαρος ταξιδιώτης διηγήθηκε όλα τά οικογενειακά του τόν δούκα, ό όποιος τόν άκουγε με την γνωστή του καλοσύνη.

- Τέλος ό χρυσοχόος ρώτησε τόν δούκα :
- Και σεις έχετε οικογένεια στη Βιέννην ;
  - Μιά κόρη, απάντησε ό δούξ.
  - Παντρεμένη ;
  - Ναί.
  - Καλά ;
  - ‘Αρκετά καλά.
  - Τι επάγγελμα κάνει ό άντρας της ;
  - Είνε... αυτοκράτορ !
  - ‘Αστειεύσθε ;...

‘Επείσθηκε όμως ότι ό άγνωστος συνταξιδιώτης του δεν άστευούταν όταν τόν είδε στο σταθμό της Βιέννης να πέφτη στην άγκαλιά της κόρης του και τού αυτοκράτορος συζύγου της...

‘Ακόμα όμως πειό μεγάλη ήταν ή έκπληξή του όταν την άλλη ήμέρα προσελήθη σ’ άνάκτορα και έλαβε διάφορες παραγγελίας κοσμημάτων άπό τόν αυτοκράτορα, παρόντος και τού άγαθωτάτου αυτού πενθερού, με τόν όποιον κουβεντολογούσε την προηγουμένη στο τραίνο...

δει ή μαγειρισά τους τις είχε μαγέψει με τά φαγιά της. Με διάφορα βασανιστήρια ή δυστυχιομένη αυτή γυναίκα αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αυτή είχαν ή αιτία τού κακού. Καταδικάστηκε δε να καεί ζωντανή μαζί με την κόρη της. Τη στιγμή που την έβραζαν στή φωτιά, εξήγησε με ποιά τρόπο είχε ό α ι μ ο ν ί σ ε ι δόλοκληρο τόν μοναστήρη. Είχε προφέρει άπλώως μερικές κατάρες καθώς έφτιανε τή φαί.

***

‘Ως τόσο με την εξέλιξη των φώτων τού πολιτισμού, άξιοσημείωτες μεταβολές έγιναν στή νομοθεσία που τιμωρούσε τούς μάγους. Στή βουλή των Παρισίων, κατά τή τέλη τού ΧVΙΙ αιώ- νος εφηγοήθη νόμος διά τόν όποιον δεν έτιμωρείτο ή μαγεία, αλλά ό συντέλειός της έφόσον θα ήσαν κακές. ‘Ετσι ένας άν- θρωπος που θα κατηγορείτο γιά μαγεία της οποίας τ’ άποτελέ- ματα δεν έκαναν κακό σε κανένα, δεν έτιμωρείτο. ‘Από τότε οι περιπτώσεις της δαιμονομανίας άρχισαν να σπανίζουν. ‘Ελά- χιστες εξεδιπλώθησαν στών 17ον αιώνα.

‘Αλλά ποιάς θα τή πίστευε ότι στή ΧΙΧ αιώνα, χθές δηλαδή άκόμη, θα παρουσιαζόταν μία νέα έπιδημία δαιμονομανίας ; ‘Ε- νέσκηπεν αυτή στή Μόρζεν της Σαβοΐας τή 1857 σε εξηντατέσο- σερές γυναίκες της πόλεως θρησκόκλητες. ‘Η έκκλησία της ένο- ρίας τους γίννε θέατρο σκηνών τρομερών. ‘Ολες αυτές οι δυ- στυχιωμένες που νόμιζαν ότι είχε μπει ό δαίμονας μέσα τους, σφραζίζαν και σουρνόντουσαν στή έδαφος. Τότε φρενολόγοι για- τρού παρανοιάσθηκαν επί σκηνής. Οι δαιμονιομένες άπομονώ- θηκαν, μέσα στή φρενοκομεία, άφου πέρασαν πρώτα άπό τή άπα- ραίτητον ιστιά. ‘Επειτα τις ξανάστειλαν στή άπίατα τους έντε- λώς ήσυχες. ‘Ο διάβολος καθώς φαίνεται, συχναίνεται τή κρηό νερό και τή μοναζία.

Μά ποιάς μπορεί να πει μ’ όλα ταύτα ότι αυτές οι δεισιδαι- μονίες—όσο άνόητες κι’ άν είναι—θα λείψουν ποτέ χάρις στήν έπιστήμη, τόν πολιτισμό και τή λογική ; Πρό όλίγων ημερών λιθοβολήθηκε στήν Γαλλία ένας παπας κατηγορούμενος ότι έμπαζε τόν διάβολο στήν κοιλιά των ένοχητών του. ‘Η δεισι- δαιμονία έχει τις ρίζες της μέσ’ στήν καρδιά τού άνθρώπου», έλεε ό Βενιαμίν Κονστάν. Να γιατί είναι τόσο δύσκολο να ξερ- ριζωθή.

Μετάφρασις

ΝΕΟΛΑΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΑΡΑ ΣΕΒΔΑΛΗΣ

— Ποιάς είδε νέον σεβδαλή, καρδιών ποιός είδε κλέφτη, να έξυπνή με τ’ άχ και με τόν βάχ να πέφτη ; ώσάν τόν γόνι ν’ αναλή, σάν τόν κρηί να σβήνη και μοναχός τόν νεότι του να μικροκαταπίνη ;

— ‘Εγώ τόν είδα, κ’ εις έμ’ έφάνη ό καυμένος ώσάν δερβίσης σκυθρωπός, σάν μπεκτασής θλιμμένος. Γιά μία σκληρή Γενι-ντουιά ποδάνα τή δυό τόν μάτια, καρά σεβδάς τόν έπιασε και θα γενή κομμάτια.

‘Οπόταν τά μεσάνυχτα άργολαούν οι κοΐκοι, πηγαίνει και της τραγουδεί με νάι και με μουζούκι.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδέ καλέμ ούλεμά τόν νεότι μου δεν γράφει

γιά σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Είπε τόν άσπρο στήθος σου ταξέδικο καϊμάκι,

ντ’ο ‘Αιτάν-‘Ισάρ χαλβάς τόν κάθε σου γεράκι,

μυχαλεμπί και γκούλ σερμπετ ό άναστειγαμός σου,

και τού Χατζή Μπεκήρ λουκούμ ό τρυφερός λαϊμός σου.

‘Ο κάθε λόγος σου γλυκός σάν σεβνιά άφράτο.

και σάν ζεστός σαρά’λουκμάς με μέλι μουσδάτο.

‘Κ’ εις τόν σεβδάς μου δυνατός, που να γραφή δε φτάνει

κι’ άν γίνη ό σφραγός χαρτί κ’ ή θάλασσα μελάνη.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδέ καλέμ ούλεμά τόν νεότι μου δεν γράφει.

Γιά σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Τι άγοράσεις κάρβουνα και ψήρις τόν φαγι σου,

γιαγκίνι έχω στήν καρδιά που άναφες άτή σου,

άντίκρη μου τόν τετζερέ με τόν φαγι σου στήσε.

και λάδι στή γιαγκίνι μου με τή ματιά σου χύσε.

‘Κ’ εις τόν που ένα άχ έντερ τόν στόμα μου αναδώση,

και τόν φαγι σου θα ψήρη κι’ ό τετζερέ θα λυώση.

‘Αμάν κουζούμ, άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδέ καλέμ ούλεμά τόν νεότι μου δεν γράφει.

Γιά σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Εσ’ είσαι τόν χρυσο ούρι ! και διά σε ντουιντού μου,

ή ντρί θα χύσω ή θαβρώ τόν ρεμπελο τόν ρού μου.

‘Κ’ εις τόν Τζεννέτ, στών πρόποδας τού πιαφένου δρους,

θέ να περάσω μετά σου στιγμάς άγγελόφορος.

‘Ο βουτυρόνος ποταμός και τού μελιού τόν ρεΐμα

τόσομ δεν θα ευχαριστούν τού σκαλβόν σου τόν πνεΐμα,

όσομ τόν ρούρι σου, κουζούμ, και τόν γλυκό φίλι σου,

και όσομ τόν ναζλίδικο και τρυφερό κορμί σου.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κίμε χανοΐμ ινσάφι

μηνδέ καλέμ ούλεμά τόν νεότι μου δεν γράφει

γιά σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

Αυτά της λέγει ό νεοτιλής, και πιν άκόμα φύγη,

σάν τού Τσεγνέμ τόν βράσθρον τόν στόμα του άνοιγει,

κ’ έλιζών ήλαρότερος ό πόνος του να γίνη,

βόλων δραμιών είκοσι άφώνι καταπίνει.

† Θεόδωρος ‘Ορφανίδης

ΙΣΤΟΡΙΪΤΣΕΣ

Ο ΓΟΝΔΙΝΕ ΚΑΙ Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΟΥ

‘Ο Γάλλος συγγραφέυς Γονδινέ ήταν μαλακός στους τρότους, έφέρετο δε με μεγάλη καλοσύνη σ’ όλους τούς πρωτοπέρους έρ- γάτας της γραφίδος, που επήγαιναν να τού ζητήσουν τις συμβου- λές του. ‘Ενοείται ότι ή άδιακρισία μερικων έξ αυτών υπερέβαινε τά όρια. Βασίζόμενοι στήν καλοσύνη του τόν πολιορκούσαν διαρ- κώς, δεν τόν άφηναν ήσυχο να εργασθή. Γι’ αυτό αναγκάζόταν να κλείνη την πόρτα του πολλές φορές σ’ όλους. Μία μέρα έν τού- τος, μ’ όλες τις ρητές παραγγελίες πούδωσε στόν θυρωρό του, να μην άφήση κανένα ν’ άνεβή, τού έμπασε αυτός μέσα μία λογίαν κυ- ρίαν, πολύ-πολύ ένοχλητικήν. ‘Ο Γονδινέ έγινε έξω φρενών, έτρό- μαξε δε να την ξεφορτωθή.

Τέλος άφου έγλύτωσε από δαύτη, έφώνησε τόν θυρωρό του και τού ειπε θυμωμένος :

- Δεν σου είπα να μην άφήσης κανένα ν’ άνεβή ;
- Κύριε, ψιθύρισε ταραγμένος ό θυρωρός, δεν άφησα παρα μόνον την κυρία...

— ‘Ισα-ίσα γιά την κυρία αυτή σου μιλώ ! Και γιατί αυτή ή εξαίρεσις, πα- ρακαλώ ;

— Μά βλέπετε, αυτή δεν είναι όπως οι άλλοι. Μου δίνει όποτε έρχεται εί- κοσι φράγκα γιά να την άφήνω να μπειν ! Είμαι δε οικογενειαρχής, ό- πως ξερετε, κι’ έχω ανάγκες...

— Τότε άλλαξει, άποκρίθηκε ό Γον- δινέ, βαθύτατα συγκληθής, άφηνέ την ν’ άνεβαίνη όποτε έρχεται, δεν θέλω να σε ζημιώσω !...

